

Arrest

**nr. 68 017 van 6 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 31 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 november 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd diverse malen geactualiseerd.

1.2. Op 28 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 2 mei 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene zou in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8A van de vernietigde instructie aangezien hij minstens sedert 15.12.2004 op ononderbroken wijze in België verblijft en op 26.02.2008 een poging ondernam om zijn verblijf te regulariseren (deze aanvraag werd op 24.06.2009 negatief afgesloten). Toch kan betrokkene niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8A. De instructie vermeldt immers duidelijk dat "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, OF op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd." Gelet op de hieronder vermelde gepleegde fraude valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.

Betrokkene bood zich op 09.06.2005 aan op de gemeente Gent met een Brits paspoort op naam van P. A. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en op 23.08.2005 werd aan betrokkene een verblijfsvergunning toegekend. Betrokkene werd op 11.09.2005 door de politie te Zaventem gecontroleerd en na een grondige inspectie van zijn paspoort bleek dat hij de foto's had verwisseld, het paspoort behoorde niet toe aan betrokkene. Betrokkene heeft met zijn frauduleus handelen een verblijfsvoordeel gehad waardoor aan betrokkene nu geen gunstige regeling kan worden toegestaan. Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlandse lessen heeft gevolgd, een beroepsopleiding volgde, werkwilgig is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In wat als enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van "de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van de art. 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet." Verzoeker werpt tevens op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt als volgt:

"1.

Dat verweerder in de ongegrondheidsbeslissing dd. 28.03.2011 stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op het punt 2.8.A van de instructie dd. 19 juli 2009 nu deze niet van toepassing is op "personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid" of "op personen die de Belgische overheid manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd".

2.

Dat verweerder in de ongegrondheidsbeslissing stelt dat verzoeker fraude heeft gepleegd door het neerleggen op 6 juni 2005 op de gemeente Gent van een Brits paspoort op naam van P.A. waardoor hij onterecht in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning.

3.

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat verzoeker voor voormeld feit in 2005 nooit door de Belgische autoriteiten strafrechtelijk werd veroordeeld.

Dat derhalve geenszins door verweerder kan verwezen worden naar voormeld enig feit dd. 2005 in hoofde van verzoeker om te stellen dat verzoeker niet het voorwerp kan uitmaken van een verblijfs-regularisatie op basis van punt 2.8.A. van de instructie dd. 19 juli 2009.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

4.

Dat voorts het onterecht gebruik maken van een Brits paspoort door verzoeker reeds plaatsvond in juni 2005.

Dat geenszins door verweerder anno 2011 nog kan verwezen worden naar de enige fraude in hoofde van verzoeker die reeds in 2005 heeft plaatsgevonden en waarvan verzoeker oprechte spijt heeft.

Dat er sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel.

5.

Dat dient vastgesteld te worden dat er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van de art. 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet en van een manifeste beoordelingsfout.

6.

Dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de art. 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet, niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

7.

Dat verzoeker dient vast te stellen dat hij in het bezit is van een aantal beslissingen, genomen door verweerder (cf. inventaris der stukken, stuk 2) waarbij aangaande de regularisatieaanvraag telkens een gegrondheidsbeslissing werd genomen hoewel de regularisatieaanvragers allen destijds bij het indienen van hun asielaanvraag gebruik hadden gemaakt van een valse identiteit en nationaliteit en dus duidelijk fraude hadden gepleegd.

8.

Dat geenszins verweerder in de bestreden beslissing motiveert waarom in casu ten aanzien van voormelde regularisatieaanvragers, die in eerste instantie bij hun asielaanvraag hadden beweerd van Kosovo afkomstig te zijn (in de hoop hiermee vlugger verblijfsrecht in België te verkrijgen) doch pas nadien bekenden over de Albanese nationaliteit te beschikken, niet wordt verwezen naar het fraudebeginsel en waarom ten aanzien van verzoeker, die eveneens op een bedrieglijke wijze zou hebben gepoogd in België verblijfsrecht te verkrijgen en zich dus in dezelfde situatie bevindt, het fraudebeginsel wel wordt toegepast.”

2.2 Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In zijn enig middel werpt verzoeker een schending op van:

- art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen*
- het zorgvuldigheidsbeginsel*
- de motiveringsplicht*
- het redelijkheidsbeginsel*
- het rechtszekerheidsbeginsel*
- het gelijkheidsbeginsel*
- art. 10,11 en 191 van de Grondwet.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek (R.v.St. nr. 167.847, 15februari2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Verzoekers beschouwingen, die er kennelijk op gericht zijn de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ertoe te brengen een feitelijke herbeoordeling van zijn dossier te maken en te besluiten dat aan de verblijfsvoorwaarde wel is voldaan, kunnen niet worden aangenomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wel degelijk uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en is de beslissing niet kennelijk onredelijk.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft immers vastgesteld dat verzoeker zich op 09.06.2005 heeft aangeboden op de gemeente Gent met een Brits paspoort op naam van Patel Ashish op basis waarvan verzoeker in het bezit werd gesteld van een A.I. en op 23.08.2005 van een verblijfsvergunning. Op 11.09.2005 werd evenwel door de politie te Zaventem vastgesteld dat verzoekers paspoort vervalst was, gezien de foto's waren verwisseld. Het paspoort behoorde niet toe aan verzoeker.

Verzoeker heeft aldus een verblijfsvoordeel bekomen met zijn frauduleus handelen. Verzoeker betwist deze feiten niet.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft aldus geheel terecht geoordeeld dat verzoeker niet het voorwerp kan uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van het punt 2.8A (criterium waarop verzoeker zich had beroepen in zijn aanvraag).

De verwerende partij merkt dienaangaande op dat de regularisatie-instructie dd. 19.7.2009 het volgende bepaalt:

"Deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd."

Het vademecum dd. 21.9.2009 ter verduidelijking van de instructie dd. 19.7.2009 stelt op p. 10 ook het volgende:

"GEVALLEN VAN UITSLUITING VAN REGULARISATIE

1) Personen die een gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

2) Personen die de overheid hebben willen misleiden of fraude hebben gepleegd. "

<http://www.kruispuntmi.be/uploadedFilesA^reemdelingenrecritA^ademecum21september.pdf>

Gelet op de door verzoeker gepleegde fraude, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins kennelijk onredelijk geoordeeld dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

Dat verzoeker niet veroordeeld werd wegens voormelde fraude kan uiteraard aan het voormelde geen afbreuk doet, nu de instructie geen veroordeling wegens fraude vereist, maar vreemdelingen uitsluit die de overheid hebben willen misleiden of fraude hebben gepleegd.

Evenmin kan het feit dat de fraude plaatsvond in 2005 afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel voorhoudt.

Ook waar verzoeker tracht een schending van het gelijkheidsbeginsel en art. 10, 11 en 191 van de Grondwet aan te tonen, kan hij niet worden gevolgd.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878).

Verzoeker laat evenwel na dit te doen: verzoeker beperkt zich tot het verwijzen naar een aantal andere dossiers van vreemdelingen die wel gemachtigd zouden zijn tot verblijf op grond van art. 9bis, niettegenstaande zij bij hun asielaanvraag gelogen zouden hebben over hun identiteit en/of nationaliteit.

Uiteraard maken vreemdelingen die bij hun asielaanvraag gelogen hebben over hun identiteit en/of nationaliteit en vreemdelingen die een vervalst paspoort hebben gebruikt op basis waarvan zij effectief een verblijfsvoordeel hebben bekomen geen gelijke categorieën uit.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel en voormelde artikelen van de Grondwet kan dus niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande, is verzoekers enig middel ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, dient verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369).

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.6. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) en dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderhedencentrum.

2.7. De verwerende partij heeft een ruime appreciatiebevoegdheid wanneer zij de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeelt. De instructie van 19 juli 2009 waarvan expliciet gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een instrument waarbij de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn draagt bij tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen.

2.8. De instructie van 19 juli 2009 bevat een *“Algemene Slotbepaling”* die als volgt luidt: *“Deze instructie is niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.”*

2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van criterium 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009 maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat verzoeker geen gunstige regeling kan worden toegestaan omdat hij geacht wordt fraude te hebben gepleegd en de Belgische autoriteiten te hebben willen misleiden. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in concreto: *“Betrokkene bood zich op 09.06.2005 aan op de gemeente Gent met een Brits paspoort op naam van P. A. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en op 23.08.2005 werd aan betrokkene een verblijfsvergunning toegekend. Betrokkene werd op 11.09.2005 door de politie te Zaventem gecontroleerd en na een grondige inspectie van zijn paspoort bleek dat hij de foto's had verwisseld, het paspoort behoorde niet toe aan betrokkene.”*

2.10. Bovenvermelde motivering vindt steun in het administratief dossier waarin zich het in de bestreden beslissing vermelde proces-verbaal bevindt, het Brits paspoort dat verzoeker aangewend heeft bij zijn vestigingsaanvraag als EU-onderdaan van 9 juni 2005 en de identiteitskaart voor EU-onderdanen die hij op 23 augustus 2005 op grond hiervan verkregen heeft, daar waar verzoeker de Indiase nationaliteit heeft en een kopie van zijn Indiaas paspoort gevoegd heeft bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoeker ontkent de vastgestelde feiten ook niet in zijn verzoekschrift.

2.11. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen belet niets dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op grond van een gevoerd onderzoek op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cfr. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

2.12. Verzoeker toont "*oprechte spijt*" voor zijn gedrag en stelt dat de feiten reeds lang geleden in juni 2005 plaatsvonden, maar hiermee toont hij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt door verzoekers gedrag dat erin bestond om als Indiase onderdaan een Brits paspoort aan te wenden teneinde een verblijfskaart voor EU-onderdanen te verkrijgen, te beschouwen als frauduleus handelen teneinde een verblijfsvoordeel te verwerven en finaal verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond te verklaren. Het staat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn ruime appreciatiebevoegdheid vrij om zwaar te tillen aan verzoekers frauduleus gedrag teneinde een verblijfsvoordeel te bekomen, ongeacht het feit dat dit gedrag zich enkele jaren geleden heeft voorgedaan, en op grond hiervan verzoeker geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te kennen. Hiermee doet verwerende partij niets anders dan de in punt 2.8. vermelde gedragslijn toepassen.

2.13. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift diverse kopies van brieven voegt die uitgaan van de verwerende partij waarbij meegedeeld wordt dat welbepaalde vreemdelingen gemachtigd worden tot een verblijf in het Rijk op grond van hun aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont met de simpele verwijzing naar ingewilligde aanvragen om verblijfsmachtiging van andere vreemdelingen niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Uit niets blijkt de bewering van verzoeker dat deze vreemdelingen in het verleden ook frauduleus gedrag vertoond hadden teneinde een verblijfsvoordeel te verwerven.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA